

Ajándék

A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA
SZATMÁRNÉMETHI, 2006. SZEPTEMBER

A plébánia fiataljainak gondozásában megjelenő lapszám

Veni Sancte Spiritus! – Jöjj Szentlélek !

Az őszi baljós előhírnöke az iskolások számára a Veni Sancte ünnepség, vagy tanévnyitó szentmise. A veretesen csengő latin szavak a Szentlélek hívását jelzik, csak éppen a hívott szent neve, a Lélek marad el a végéről.

A Szentlélek lehívása (epiklézis) az első pünkösdi óta - amikor Jézus küldte el az apostolokra a Vigasztalót - az egyház minden tevékenységének részét képezi. Nem csak a szentmisében, amikor a kenyér és a bor gyenge anyagára lehívjuk a Szentlelket, hogy segítségével Krisztus testvére és vérére lényegüljön át, hanem minden szentségben megtalálható ez a Szentlélek-hívás. A jelentése pedig úgy foglалható össze, hogy valamire, ami a világból, vagy még inkább belőlünk, emberekből való, ami a munkánk gyümölcse, vagy akár még csak jó szándékunk összessége, arra szálljon le a Szentlélek, és tegye valami olyan többé, amit mi nem tudunk hozzáadni. Így lesz a keresztségből új, kegyelmi életet fakasztó víz, a gyermekből Isten gyermeke.

Mire hívjuk a Szentlelket az év elején? Hívjuk az éves munkánkhoz. Hívjuk a tanuláshoz, a felkészüléshez. Hívjuk álmink és vágyaink valóra váltásához.

Papi zsoltárszerű könyvünkben van egy gyönyörű könyörgés. Ide kívánczok: *„Kérünk, Istenünk, cselekedeteinket előzd meg sugallatoddal, és kísérd segítségével, hogy minden munkánkat mindig veled kezdjük, és amit elkezdünk, segítségeddel be is fejezzük.”*

Kedves Diákok, Tanárok, Nevelők, Szülők! A könyörgés egyértelmű és világos.

Lélek nélkül semmire sem számíthatunk, a Lélek erejében viszont minden álmunk valóra válhat. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy nincs szükség megfeszített munkára, becsületes kitartásra. Szentlélek erejében elindulni és megérkezni. Legyen ez feladat és kihívás ebben az új iskolai tanévben.

Mi a magunk plébániai közösségének feladata a jövőt illetően? S mielőtt megválaszolnám e kérdést, szeretnék egy pedagógiai szemponttal rávilágítani. Pedagógus számára két cél mindig világos kell, hogy maradjon: az oktatási és nevelési cél. A kettőt együtt kellene elérni. Ez lenne az ideális. Igazat megvallva jelen iskola-rendszerünkben az első, azaz az oktatási cél elérése tűnik hangsúlyosabbnak. S itt látom a plébániai hitoktatás fontosságát. A nevelési cél hangsúlyossá tétele nagyon fontos. Azt tapasztalom, hogy szülők nagy részénél kicsúszott kezükből gyermekük nevelése. Azt hiszik, hogy azt majd megoldja az iskola. E tömbház negyedben élő gyermekek nagy része hordákban él. Bandákba tömörülnek! Esténként templomunk előtt 10-12 éves gyermekek, lányok és fiúk, sörös dobozokkal kezükben, szotyizva padokon ülnek. A trágár beszéd már természetes számukra, a közbeszéd része. S amikor az alkohol hatni kezd, következik a randalírozás. Ugye ettől szeretnétek megóvni gyermekeiteket?

Kérem elsősorban a szülők bizalmát, hogy ebben az iskolai tanévben is eredményesen fáradozhassunk gyermekeitekért plébániai közösségünkben.

mtibor

Emlék egy jó barátról...

A barátok mindig fontos szerepet játszanak egy ember életében. Rájuk mindig lehet számítani, mindig megnevettek, segítenek amikor bajban vagy.

MAKAI ZSOLT egy ilyen jó barát volt számunkra. Úgy látszik, a Jóistennek is a jó emberek kellenek, mert ő egy nagyon jó, melegszívű, barátságos, vidám ember volt. Én, személy szerint nagyon örülök, hogy megismerhettem őt. Sokat tanultam tőle, sokszor csodáltam őszinteségét, jószívűségét, tisztaszívűségét.

Sok pozitív élmény marad meg bennem vele kapcsolatban: a sok kirándulás, a sok beszélgetés, a közös énekpróbák, az élete utolsó napjai. Nagyon

szerette az életet, de ugyanakkor a hitét is.

Nagyon fog hiányozni nekünk, barátainak, de az emléke örökké élni fog bennünk. Nehéz feldolgozni azt, hogy már nincs közöttünk, sokat emlegetjük őt, de ő már jó helyen van. Hiszem, hogy Merk atyával együtt vigyáznak majd ránk. Szerette nagyon ezt a templomot, szeretett ide járni és nagyon szerette Merk atyát is, hisz ő volt az az ember, aki újra lángra gyújtotta benne a keresztény hitet...

Köszönjük neked Uram a vele együtt eltöltött éveket: a boldog pillanokat, a szomorú percekét...

Fogadd be őt, Uram, országodba s adj neki örök nyugodalmat...

Májer Enikő

Nemzetközi Ministráns Zarándoklat

Róma 2006

Nagy élményben volt részem 2006. július 28. és augusztus 4. között, ugyanis részt vehettem a Nemzetközi Ministráns Zarándoklaton Rómában. Romániából összesen száz ministráns érkezett: ötven a gyulafehérvári, ötven pedig a szatmári egyházmegyéből. Az első napokban még nem volt közös program a más országokból érkezett ministránsokkal. Ezt az alkalmat kihasználva lehetőségünk nyílt ellátogatni több bazilikához, kegyhelyhez.

Közösen imádkoztunk a Lateráni Szt. János bazilikában, a Santa Maria Maggiore bazilikában, ahol a helyi püspök áldását is adta ránk. A Szent Péter bazilikában nem csak Péter sírját láthattuk, hanem a kriptában eltemetett pápákét is, köztük II. János Pálét. A Callistus katakombákban megtekintettük az első pápák sírhelyeit. A föld alatt kialakított labirintusrendszer kövei között ma is olvashatóak a közel kétezer éves sírfeliratok. De többek között számos kegyhelyet is felkerestünk. Láttuk például a Szent

Kereszt maradványait, Szent Péter börtönét, bilincseit, és nem utolsósorban Szent Pál lefejezésének helyét.

De az egyházi szempontból jelentős nevezetességek mellett meglátogattuk Róma hősiességét emlékeztető színhelyeket is: Capitolium, Forum Romanum, Colosseum, Angyalvár, Circus Maximus.

Augusztus 1-én immáron a hivatalos program vette kezdetét. Este 7-kor kezdődött a közös szentmise, amelyen közel negyvenkétezer ministráns vett részt. Másnap délelőtt feszülten vártuk a Szentatya érkezését, aki szeretettel köszöntött bennünket majd latinul áldását is adta ránk. Az ezt követő program egy közös magyar szentmise volt, amelyet a Santa Maria della Angelli templomban tartottunk.

Másnap reggel mindenki lázasan várta már a hazaindulást. Úgy gondolom, hogy a zarándoklaton szerzett emlékek valószínűleg örökké a szívünkbe fognak vésődni.

Maskulik Tamás

Hol ketten vagy hárman...

*„Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük”
(Mt 18,20)*

Ismét eltelt egy nyár, egy újabb tanév kezdeténél állunk. A vakációs emlékek még elevenen élnek bennünk, de már sokan a jövőbeli szünidőre gondolnak. Biztosan sokunknak egy eseménydús időszak van a háta mögött, és szívesen gondolunk vissza számos örömteli élményünkre. Itt most nem feltétlenül csak azokra az emlékekre gondolok, amiket egy utazás során szerezhettünk, hanem az itthon töltött időszak szép perceire is. Mert nem kell az embernek ahhoz messze elutaznia, hogy boldog pillanatokat szerezhessenek.

A mostani nyár is rádöbentett valamire, amit már régóta tudtam: jó közösségben élni. Jó tudni azt, hogy tartozol valahová, jó együtt lenni másokkal.

Amikor nekifogtunk a Szent István király-est megszervezésének, először úgy tűnt, talán kemény fába vágtuk a fejszénket. Nehéznek tűnt a megvalósítás, de mi kitartottunk az ötletünk mellett. Az eredmény az lett, hogy sikerült megvalósítani az elképzelésünket és szeptember 3-án, vasárnap este, a közös munka gyümölcsét láthatták mindazok, akik eljöttek. Számos órát töltöttünk együtt azokkal, akik részt vettek ennek az estének a megteremtésében, és mondhatom azt is, hogy az utolsó héten minden nap délelőttjét együtt töltöttünk. Bár a próbák alkalmával voltak nehéz percek is, azt hiszem mégis kijelenthetem mindannyiunk nevében, hogy jó volt együtt dolgozni, jó volt együtt lenni. Egy kis közösséget formáltunk.

Persze az élet nem állt meg, s már a következő héten újabb próbákra került sor. Akkor éppen a családok vasárnapja előtti szombat esti előadásra, tánra készültünk. Most, hogy egy kicsit változatosabbá tegyük napjainkat, nem délelőttönként, hanem délutánonként próbáltunk. Viszont megint szeretném kiemelni

azt, hogy együtt voltunk.

A nyár folyamán a kisebbeknek is volt mivel hasznosan eltölteniük az időt, mert a plébánián a hét több napján is foglalkozás volt a gyerekekkel. Ez egy jó alkalmat nyitott arra, hogy azok a kisebbek, akik eljöttek, jobban összeismerkedjenek egymással. Az együtt eltöltött idő biztosan számukra is örömteli volt, ők is egy kis közösséget formáltak ezáltal.

Szerda esténként néhányan összeszoktunk gyűlni esti imára. Egy keresztény közösség életében fontos pillanat kell legyen az ima. Ez az este nemcsak Istennel, hanem egymással való beszélgetés is. Együtt szeretnénk lezárni egy napot úgy, hogy nem feledkezünk meg Istenről és egymásról sem. Egy este, amikor egymásra figyelünk, és próbáljuk meghallani Isten szavát, aki lehet, hogy éppen egy társunk által szól hozzánk.

Miért is írtam le mindezt? Mert arra szerettem volna felhívni a figyelmet, hogy jó együtt lenni, jó közösen tenni valamit, jó néha beszélgetni egymással, jó együtt örülni és bosszankodni, jó ha körülvesznek olyan emberek akik figyelnek rád... és még folytathatnám a sort. Én mindenkit csak bátorítani tudok arra, hogy vegyen részt aktívan ennek a plébániának, ennek a közösségnek az életében, mert ez elsősorban számunkra fontos, nekünk hoz kincsekben gazdag életet. Ne csak csendes, messziről figyelő tagjai legyünk a közösségnek, hanem tenni akaró, és cselekedni nem féltő tagjai. Jézus azt mondta, hol ketten, vagy hárman összegyűlnek az ő nevében, akkor velük lesz ő is. Ne féljünk tehát néha együtt lenni, közösségben élni, és közösen cselekedni...mert akkor nem kiürülni fognak templomunk padjai, hanem egyre jobban megtelni.

Zsombori Norbert

Mitől leszel boldogabb ?

Napjaink eldurvult, megfáradt, egyre boldogtalanabb forgatagában, egyre ritkábban találjuk szembe magunkat boldog, életkedvben gazdag, elégedett emberekkel.

Azon szerencsések közé sorolhatom magam, kik büszkélkedhetnek ilyen életvidám, néha lázadó de megelégedett barátokkal, jó ismerősökkel. Sokan biztosan arra gondolnak amikor „megelégedésről, életvidámságról” hallanak, hogy: na hagyjuk!

Mielőtt még egyesek önök közül(közületek) homlokát kezdené ráncolni, hogy mit is akar ez a Tibi mindebből kihozni, szeretném elmondani hogy amikor a fiatalok közül, akik lapunknak mostani számát szerkesztették, Norbi megkért, ha van kedvem írjak az újságba, én rögtön azt kérdeztem tőle: miről írjak? Ő azt mondta, hogy írjak amiről akarok. Ekkor döntöttem el, hogy a megelégedésről, meg „csak azért is” szép dolgokról fogok, akarok írni, hiszen, aki nem éhezi a szépet úgy, mint ön(te), az most ebben a pillanatban nem ezt a lapot olvassa.

Ha úgy érzed kedves olvasó, hogy nincs okod a megelégedésre, a mosolyra, akkor szeretném felhívni figyelmedet arra, hogy a megelégedett ember, az nem feltétlenül egyenlő a gazdag emberrel; lehetsz megelégedve a barátoddal, a családdal, például az odaadó munkáddal, örömet okozhat talán egy gyönyörű dal, egy őszinte kézszorítás és hidd el nekem, hogy még nagyon sok mindent megemlíthetnék azért, hogy te (ön) ebben a pillanatban boldogabb lehess.

Ugye igazam van?

Végezetül egy mozzanatot engedjenek meg hogy kiragadjak az élet sűrűjéből:

Egyik alkalommal két fiatalember csak úgy lófrál a sűrű, poros utcákon, amikor is megpillantanak egy autót. Mit is beszélnek, egy csodát, megpillantják az autók királyát, egy Rolls-Royce-t. Mondanom sem kell, a két fiatalember odasiet az autóhoz és már javában álmodoznak.

Egyikük azt mondja, hogy, ha neki egyszer egy ilyen autója lenne, ő lenne a legboldogabb a világon. Mire a másik így álmodozik: ha ő egyszer egy ilyen luxusautóval végigmehetne a barátai előtt, azokat biztosan megenné a sárga irigység és ő végtelenül megelégedett ember volna. Miközben így álmodoznak, egyszer csak megáll mellettük egy hölgy, egy végtelenül boldogtalan, az élettől talán kicsit meggyötört hölgy. Meghallván a két fiatalember társalgását, ahogyan egyfajta bódulattal csodálták az autót, a hölgy halkán, mint aki rosszul van, csak annyit mond: „Nem lennének boldogabbak.” „Tessék?” -kérdezik a fiatalemberek.

„Nem lennének boldogabbak. Higgyék el.” „Segítségre van szüksége?” - kérdezi egyikük. „Igen!” - felelte a hölgy. Erre a másik fiatalember kivesz egy 10 dollárost a zsebéből és odanyújtja neki. A hölgy elveszi a pénzt, mert ő nem ilyen segítségre gondolt, majd odébb megy és egyszer csak beül az autócsodába és elindul vele. A két fiatalember egymásra nézve értették meg, a megelégedettség, a boldogság, nem egy Rolls-Royce-on múlik.

Ifj. Pfeifer Tibor

Rövid tábori beszámoló

Minden mag megszületik valahol, termékeny talajra talál, formálódik, eléri tetőpontját és elhal abban a reményben, hogy jövőre ismét kezdheti körforgását. Ugyanígy minden ötlet is kipattan valaki agyából, esetleg másoknál termékeny talajra talál, megvalósul, aztán vagy tovább kamatozik más formában vagy feledésbe merül.

Így született egy nyelvtábor ötlete is egy évnek előtte Németország egy eldugott falujában, annak a lehetetlen helyzetnek nyomán, hogy más anyanyelvű fiatalokkal nem tudtunk zöld ágra vergődni. Őszre Kolozsváron megérett a gondolat, helyet és időpontot kapott a tábor. Utána már csak egy lépés és ki is zöldült Székelyföld szívében, egy csodás erdő közepén, hogy mindenki számára gyümölcsöt teremjen egy hét leforgása alatt. Így ha a végére nem lett nemzetközi nyelvtábor, de nációk közötti mindenképpen. Német, magyar, román anyanyelvűek, csángók kellett egy húron pendüljenek, egy lelkeséget képviseljenek és a végére legalább egy közös nyelvet beszéljenek. Ez korántsem volt gyerekjáték így nyár derekán, azonban ez adta meg az értelmét.

Mi sem hittük igazán, hogy júliusi napsütésben erdő mellett lehet napi 6-7 tanórát kibírni. Lehetett és nem volt könnyűélet. Minden csoport elvonult a saját kis zúgába, akár hárman, akár tizen, és minden órának megvolt a maga varázsa és érteme. Feltaláltuk mi magunkat, azon voltunk, hogy azt a porszemnyi szabadidőt ki tudjuk használni. Rengeteg játékot,

táncot tanultunk, volt, amit meg se tudtunk unni (a legnagyobb sikert a Kolping-tánc aratta). Ugyanakkor minden estére megvolt a közösségi program. Tánc-est, ahol a különböző régiók táncokkal készültek, amit aztán közösen táncoltuk tovább, Kolping-est, azok számára, akik nem ismerték ennek a szervezetnek az eredetét, működését,; egyúttal a különböző Kolping-családok beszámoltak a tevékenységeikről is. Báloztunk is, vagy hogy úgy mondjam: nagy buli volt... Ha még mostanra sem volt elég a feladatokból, a végén valami különlegesség vártránk, az akció fedőneve: Vezető-paródia. Minden csapat a jó ízlés határát betartva szórakoztató „tíz perccel” rukkolt elő. Főleg az életünket megkeserítő tevékenységeket próbálták kissé jobb színben feltüntetni.

Szabadnapot is kaptunk, hiszen az mindenmunkahelyenjár. Kirándulni voltunk Parajdon, a sóbányában, ellátogattunk Korondra, egy vérbeli biznisz-faluba. Az időjárás előbb utóbb kedvezett és táborúznél búcsúztathattuk a hetet. Szombaton délelőtt szentmise híján rögtönzött imaórát tartottunk, énekekkel, a Kolping-családok imájával, Kolping-himnusszal, személyes hitvallásokkal és köszönetmondásokkal.

Szívem szerint nagyon remélem, hogy jövőre is akad valaki a Kolping berkein belül, aki megszervezi a tábort.

Azt, hogy ott lehattunk, Tibor atyának köszönhetjük; mi négyen: Ginál Eszter, Magdás Noémi, Tündik Boglárka és Szerémi István; no meg persze Lórinak, aki megtette ezt az utat velünk.

Tündik Boglárka

Brazília titka

Amióta csak hazérkeztem Brazíliából, mindenki azt kérdezi tőlem, hogy milyen volt, mit láttam, hogy éreztem magam, vagy esetleg meg kell erősítenem, vagy cáfolnom azokat az információkat, amelyekről ők hallottak.

Többnyire mégis mindenki arrra kíváncsi, hogy mennyire más Brazília Romániához, Európához viszonyítva. Vicesen szoktam mondani, hogy hatalmas. Ez igaz is, hatalmas egy ország, nem lehet egy-két perc alatt minden fontosat elmesélni róla.

A másik kérdés rendszerint az, hogy hogy éreztem magam ott, a világ túlsó végén? Hát erre a kérdésre a válasz egyértelmű: nagyon jól.

Brazília egészen más, mint ahogyan én eddigi életemben gondoltam. Gyönyörű ország. Egész évben szebbnél-szebb virágok nyílnak az út mentén, a nap is sokkal többet mosolyog az utlakókra. Akárhány embert kérdeztem meg, még nem láttak havat, furcsa, ugye? Mi hogy tudnánk megszokni azt, hogy még tél közepén is 25-30 fok meleg van?

A házak is egészen másképp néznek ki. Sokkal egyszerűbbek, nincsen például padlásuk... Elég nehéz lenne nekünk megszokni az ottani világot...

De nem ez a legfontosabb különbség. Egy ország szíve mégiscsak azokból az emberekből áll, akik benne laknak, ez a legnagyobb különbség. Elmondhatom, hogy ilyen nyitott szívű, kedves emberekkel még sohasem találkoztam.

Az első héten 15-17 éves fiatalokkal voltunk együtt, akik talán nem tudták, mi az: felnőtnnek lenni, mi az élet; a második héttel kezdődően 20 évesnél idősebb fiatalokkal töltöttük el napjainkat. Ők egyetemisták voltak, érdekes, hogy mindegyik nappal dolgozott valamit, és korán reggel vagy késő este, egészen fél 11-ig az iskolában voltak, hogy tanuljanak, mert ott sem lehet boldogulni csupán egy érettségivel. Nagy harcosok ők, én arra gondoltam, hogy nálunk az egyetemen mindenki milyen fáradt este 6-kor, amikor még van két óra kurzus... És a legmeglepőbb, hogy este 11-kor még eljöttek hozzánk, megnézni, hogy minden rendben

van-e. Hát nem csodálatraméltó? És ez így ment másfél hétig. Utolsó reggel, amikor a csapat elindult, mindegyik sorra megjelent, álmosan, bedagadt szemekkel, talán egy kicsit örültek is, hogy most hazamehetnek és aludhatnak, mert bizony tíz napon át elkísérték minket mindenhova.

Eljöttek velünk várost nézni, vigyáztak ránk, ők voltak a mi tolmácsaink, mert hát mi nem igen beszéltünk portugálul. Hogy néztek ránk a metrón az emberek, amikor egy csapat vidám ember valami furcsa egyveleg nyelvet beszélt, mert mi így beszéltünk: egyik szót portugálul (ha kikerestük a szótárból), a másikat spanyolul (amire talán egy szappanoperából emlékeztünk), meg néhány egyszerűbb angol szó, amit ők is értettek. Talán a kivüállóknak ez furcsa volt, de mi így beszélgettünk, ha kellett, mutogattunk, mert az volt a legfontosabb, hogy kommunikáljunk, megértsük valahogy a másikat, megismerjük egymást. És nem számított, ha nem ragoztál jól, mert a mosoly ott volt az arcokon, a szemek csillogtak, mindenki vidám volt. A bőrszín problémája egy pillanatig sem vetődött fel.

Nagy szeretet lakozik a brazil emberek szívében. Napjában többször megkérdezték, hogy hogy érezzük magunkat, szükségünk van-e valamire? Ha kellett, jöttek velünk bevásárolni, cipelték a fiúk a zacskókat, mert ők férfiak, ez az ő dolguk, elvittek minket egy szambaklubba, ahol gyakorolhattuk azt, amit pár estével azelőtt megtanítottak nekünk.

Sajnos nem elég két nap, hogy elmeséljem mindazt, amit ott megtapasztaltam. Talán a vasárnap esti vetítésen többet át tudok adni az élményeimből, mert egy hatalmas zsák emlékem, élményem van.

Persze egy csomó e-mail-címmel jöttem én is haza, írom sorra a leveleket, fordítok egyik nyelvből a másikba. Megéri a kínlódást, mert néhány nap múlva válasz érkezik a levelekre, és én újra felvidulok, mert az ottani embereknek fontosak vagyunk, nem felejtenek el. Olyankor úgy érzem, hogy megint ott vagyok Brazíliában, ami talán majd egyszer újra megtörténhet.

Maskulik Zita

“Kell még Sziget és kell Parádé!”

Jónéhány éve hagyomány már plébániánkon az idén sokat emlegetett és sokat halasztgatott Családok Vasárnapja. A még annak idején Mihály atya által elkezdett ünnep, amit szokás szerint augusztus hónap második vasárnapján tartunk, idén méltatlanul kis népszerűségnek örvendett. Talán a szombat estének tudható ez be, vagy a csökkenő lelkesedésnek, netán a fásultságnak és megszokásnak. Tény viszont az, hogy annak ellenére, hogy kolpingos színjátszó csoportunk már hetekkel előtte készülni kezdett a jeles napra, a közönség köreiben mégis akadtak üres székek. Azok viszont, akik eljöttek, tapsukkal támogatták és lelkesítették a több mint két órás műsor szereplőit, jelezvén, hogy mégis volt értelme fáradozásaiknak.

A műsort követő zenés táncmulatság azonban többé-kevésbé a Kolping terem falai közé szorult, mert az előadás szervezőin és néhány fiatalon kívül nemigen tolongott más az altemplom szűk folyósóin.

Pedig meg kellene értenünk, hogy a Családok Vasárnapja tényleg a családokról szól. Nem csak néhány férfiről és nőről, akik az előadásokat megszervezik, hisz ők úgyszólván együtt vannak minden szerdán a templom körüli munkák során. A Családok Vasárnapja és az azt követő (vagy az azt megelőző) ünnepi együttlét kiváló alkalmat kínál arra, hogy maga a közösség felhőtlen hangulatban találkozhasson, hogy a közösség aktív és kevésbé aktív tagjai kicserélhessék tapasztalataikat, elmondhassák egymásnak,

hogy mi tetszik, vagy mi nem tetszik plébániánk életében. Az efféle találkozások során bővíthet a közösségünk, bővíthet a Kolping család, a Mária-Légió és a többi csoport, amely fontos szerepet játszik plébániánk életében, és amelyek frissítése, folytonos megújítása létfontosságú feladat kell legyen. Ilyenkor az ember akaratlanul is közelebb kerülhet az épp mellette falatozó vagy táncoló személyhez, akkor is, ha esetleg előtte még egy szót sem váltottak egymással.

Mint tudjuk, ilyenkor a vasárnapi szentmisében a családok közösen adnak hálát az elmúlt évben megélt kegyelmekért. De milyen szép lenne, ha ezek a családok valóban ismernék is egymást, összejárnának, és barátságok születnének közöttük! Hiszem, hogy ez a záloga az erős és összetartó közösségnek, amely túlél minden vihart. Ezen barátságok megkötésére kínál nagyszerű alkalmat a keresztény módon történő közös szórakozás. Ne szalasszuk el!

Egy Republic sláger szövege jut az eszembe: „Kell még Sziget és kell Parádé!”, ami a fiatalok körében oly népszerű Sziget Fesztivált és Budapest Parádét jeleníti meg, „enyhén” ironikus hangvétellel. Valóban elgondolkodtató, hogy mekkora igény van az effajta megmozdulásokra. És az is elgondolkodtató, hogy miért tud ilyenkor többszázezer fiatal együtt örjöngeni, mi pedig szombat este nem volt kivel elropjunk egy izzasztó csárdást. Jó, nem ugyanaz a kategória. Még csak egy lapon sem említhető! De mégis...

Lakatos Levente

“Ő szolt a próféták szavával...”

(a nicea-konstantinápolyi hitvallásból)

Minden vasárnap elimádkozzuk a Hiszekegyben a fenti mondatot, amely –mindannyian jól tudjuk– a Szentlélekre vonatkozik. Mire gondolunk, mire gondoljunk, amikor ezt úgy mondjuk, mint hitvallást, mint hitünk részét, mint igazságot?

Nos, a mondat elsődlegesen arra vonatkozik, hogy Isten már az Ószövetségben is gondoskodott népéről, és prófétái által parancsokkal, tanácsokkal, ha kellett, fenyítéssel egyengette útjukat. S hogyan szolt prófétáihoz? Emlékezzünk vissza Mózesre és az égő csipkebokorra, Illésre és a szellőre, Izajásra és a parázsra, Jeremiás alkudozására... A próféták voltak Isten szócsövei, ők közvetítették az Úr akaratát, s ha kellett, hatalmas uralkodókkal is szembeszálltak, csak hogy az igazságot ne rejtsek véka alá. Természetesen őket is a Szentlélek vezette.

A mondat mögé nézve eszünkbe juthat még egy dolog. Katolikus hitünknek két alappillére, két őrzője van. Az egyik a Szentírás, a Biblia, a másik a Szentmagyomány, vagyis a Krisztus utáni

évszázadokban élt szentatyákkal (pl. Szent Ágoston, Szent Kelemen, Aranyszájú Szent János stb.) kezdődő tanítás, –ahogyan az ránk maradt szentbeszédekben, Biblia-magyarázataikban; ez a hagyomány tulajdonképpen napjainkig tart.

A Szentírás Egyházunk tanítása szerint sugalmazott mű, azaz minden szava az Istentől származik. Csodálatosan szép festmény Guido Reni képe, a Szent Máté és az angyal. A festő úgy ábrázolja a katolikus tanítást, mintha az evangéliumot egy angyal diktálta volna Szent Máténak. Hasonlóképpen tett Caravaggio is, nála azonban az angyal az evangélista fülébe súgja az isteni szavakat. Ezek a képek persze csupán segítségünkre akarnak lenni, hiszen pontosan nem tudjuk megmondani, hogyan is történt ez a sugalmazás, de szilárd hitünk, hogy ez a szent könyv a Szentlélek hathatós közreműködése révén jött létre. A Szentírás Évében se feledjük: a Könyvek Könyve a harmadik isteni személy, a Szentlélek műve, benne ő szól hozzánk; mert ahogyan az ószövetségi népet vezette, úgy vezet gyermekeit napjainkban is, a világ végezetéig.

Aranyosi-Vitéz Gellért

Már az iskola befejezése előtt Timivel azon gondolkodtunk, hogy a gyerekeknek kellene szervezni valami nyári programot, ahol játszhatnak, kikapcsolódhatnak, s jó társaságban lehetnek. Mivel Timi régebb óta gyöngyözött, ezért úgy döntöttünk, hogy veszünk gyöngyöket. Tibor atya segítségével már a vakáció előtt megvettük a gyöngyöket, s a vakáció első hetétől jöttek a gyerekek.

Már az első alkalommal sokan jöttek, s nagyon tetszett nekik. Négy éves gyerektől kezdve az egyetemistákig sokan eljöttek. Számuk változó volt: volt amikor tízen, volt amikor több, mint húszan voltunk. Mindig jó, családi hangulat volt. Először nyakláncokat, s karkötőket fűztek, s mikor már jobban belejöttek állatkákat és különböző figurákat is fűztek. Mind a lányoknak, mind a fiúknak nagyon tetszett a fűzés. Míg a lányok nagy

része szorgalmasan készítette maga vagy más számára a nyakláncokat, karkötőket, a fiúk fociztak, asztalteniszeztek, és csocsóztak. Idővel a lányok is megkedvelték a csocsózást és az asztalteniszt, s a fiúk ellen is bátran kiálltak.

Augusztusban megrendeztük a csocsó- és az asztalteniszbajnokságot is. Mindkettőre nagy lelkesedéssel jöttek a gyerekek és a fiatalok. Később rajzversenyt is rendeztünk. A gyerekek szép rajzokat készítettek István királlyal kapcsolatban.

A gyerekek annyira szívesen jártak, hogy ők is úgy gondolták, hogy jó lenne, ha ez folytatódna évközben is. Ezért úgy döntöttünk, hogy szombatoként tovább folytatódnak a foglalkozások. A gyerekeket és fiatalokat új gyöngyök is várják, úgyhogy kedves gyerekek, s fiatalok, ezentúl is nagyon szívesen várunk benneteket!

Ginál Eszter

Vedd a kezébe!

Énekpróba volt. Valaki előrehajolt és a fülembesúgta: „Makai Zsolti nagyon beteg, kórházban van...”. Hátrafordultam és ránéztem az illetőre. P.Tibi volt az. Most nem volt olyan jókedvű, mint máskor. A szemébe néztem s egy könnycsepp gördült végig az arcán. Éreztem, hogy komoly dologról van szó és súlyos gondról. Másnap el is mentünk többen a kórházba, ahol a szemünkkel is tapasztaltuk, hogy Zsolti valóban nehéz pillanatokot él át.

Vasárnap este kirándulásra készültem, olyan furcsa fojtogató érzés kavargott bennem, valami nagyon nagy sziklát éreztem a szívemen, de csak annyit tudtam mondani, hogy, „köszönöm Istenem, hogy egészséges vagyok”. Mert valóban mindenünk amink van Istentől való, hisz Ő hordoz minket nap, mint nap a tenyerén.

Milyen nagy kincs az egészség... megfizethetetlen. És olyankor döbbenünk rá, amikor tehetetlenül ülünk egy barátunk ágya mellett és nem tudunk rajta fizikailag segíteni. Sokszor hiába a sok tudomány, műszerek, emberi tudás, értelem, az ember határai végesek. Az ember sohasem lesz legyőzhetetlen, bármennyire is törekszik rá. Csak az isteni szeretet az, ami végtelen. Parányi az emberi élet, egy nádszál, amit a szél ide-oda lökdös, s ha nem vagyunk elég erősek, akkor a következmények beláthatatlanok lehetnek.

Bár ha esetenként kilátástalannak is látszik a helyzetünk és minden reménytelennek tűnik, mégis tehetünk valamit. Nem minden betegség gyógyíthatatlan. A testünk épségére nem csak akkor kell figyelni, amikor már megbetegedtünk, hanem előtte, nap, mint nap. Vigyázz lelki, de testi épségedre is! Értékelj, hogy egészséges vagy és vigyázz magadra. Mi egyszerű emberek is, nap, mint nap egy kis odafigyeléssel sokat tehetünk a testi épségünk megőrzéséért. A testi épség nem azt jelenti, hogy eszünk, iszunk ameddig belénk fér. A testi épség, az ész épségénél kezdődik. Minden cselekedetünk jól megfontolt legyen. Ahhoz, hogy egész emberek legyünk, több dologra is oda kell figyelni: étkezés, öltözködés, testmozgás, családi élet, munka, lelki egyensúly... és még sorolhatnánk.

Az étkezés mindennapi szükséglete az embernek. Fejlődő, pénzcentrikus világunkban a sok

munka közepette egyre kevesebb időt fordítunk erre a szükségletre, mert a XXI. századi ember nagyon sokat dolgozik, szinte teljes napját a munka tölti ki. Életünk gyakori eseménye az étkezés. Közvetlen hatással van az egészségre, az ember kedélyállapotára és munkájára is. Az evésnél legyünk mértékletesek, de fogyasszunk tápanyagokban gazdag élelmiszereket. A bevitt tápanyagot, ha nem használjuk el, akkor a szervezetünk elraktározza zsír formájában. Ezért kell alkatunknak, egészségünknek és foglalkozásunknak megfelelő tápanyagot fogyasztani. Aki egyszerűen szeretné ellenőrizni étkezését, annak itt egy bölcsesség: reggelizz úgy, mint egy Király, ebédelj úgy, mint egy Polgár és vacsorázz, mint egy Koldus.

Az öltözködést a kultúra sok évszázados fejlődése alakította ki. A hidegtől való védelem mellett fontos szerepet játszott a viselet szimbolikus és mágikus jelentősége is.

Ma a divat után szaladva mindenféle ránk nem való, és viselhetetlen ruhadarabot magunkra aggatunk. Törekedjünk az ízléses öltözködésre. A jó ízlésű ember idegenkedik a hivalkodástól és a kirívótól. Gyakran látni lányokat, asszonyokat lehetetlenebbnél-lehetőlenebb kreációkban járni, mit sem törődve azzal, hogy egyszer ők is édesanyák lesznek. Neked kedves olvasó nem kell utánóznod másokat, minden ember egyéniség, nem kell úgy beszélj, mint mások, nem kell úgy öltözködnöd, mint mások, nem kell úgy cselekedned, mint mások. Tedd azt, amit te látsz jónak és nem más. Ne félj kitörni a szürkeségből. Ne hagyd, hogy mások elnyomjanak, mert az lelkiileg is hat rád. Nagyon sok ember küzd lelki problémával, kisebbnek, jelentéktelennek érzi magát, mert hagyja, hogy más irányítsa az életét, más dönt helyette. Nagyon sok ember nem mer segítséget kérni, pedig lehet, hogy a megoldás éppen a másik ember kezében lenne, nagyon sokszor nehezen küzdjük le gátlásainkat és nem nyitunk mások felé... pedig az ember nem egy sziget, hanem társas lény.

Ezekkel a sorokkal csak azt szerettem volna mondani, hogy bár életünk ott van Isten tenyerén, életedet te magad irányítod, mindenki a saját életéért felelős, a Mennyországnak a saját tetteidért téged fognak felelősségre vonni és nem a szomszédot. Egy életed van... vigyázz rá!

Bús Orsolya

Szempon

Sokszor feltesszük azt a kérdést, hogy mi is erkölcsös és etikus a cselekedetünkben. Mi az amit megtehetünk a cél érdekében és mi az ami már túl lépi az etika határát. Nagyon sok ember, annak érdekében hogy elérje azt ami a legjobb az életben, átgázol minden határon amit az etika és az erkölcs szab meg. Az embernél alacsonyabb rendű létezők világában nincs erkölcs. A létezők közül egyedül az ember etikai lény (animal ethicum). Ennek magyarázata az, hogy az erkölcs tudatosságot és szabadságot feltételez. Ezek egyedül az ember jellemzői. A tudatosság az erkölcsi minősítetőség egyik alapja, és ez a közfelfogásban is tükröződik. Ha etikai szempontból elmarasztalunk valamilyen emberi cselekedetet, feltételezzük, hogy a tettet végrehajtó személy tudta, mit cselekedett, és arról is tudomása volt, hogy ezt nem lett volna szabad megtennie. Ezzel szemben, ha kiderül, hogy az illető nem volt tudatában tettének, illetve tette eredményének (például a postás anélkül, hogy tudna róla, robbanóanyagot tartalmazó levelet kézbesít), etikai szempontból felmentjük őt a felelősség alól. Természetesen ilyenkor azt is feltételezzük, hogy a tudatlanság nem vétkes mulasztás eredménye, azaz nem a szóban forgó személy önhibájából ered. A szabadság az etikai minősítetőség másik alapja. Amikor erkölcsi ítéleteket fogalmazunk meg, ezt az alapot is feltételezzük. Ha utólag megtudjuk valamilyen rossz tetről, hogy nem szándékosan jött létre, vagy kényszer hatása alatt történt, a tettet ugyan nem fogjuk jóváhagyni, de nem rójuk az illető számlájára (vagy legalábbis csak korlátozott módon tesszük őt felelőssé).

A viszonylagos (azaz a különféle meghatározó és korlátozó tényezőktől nem mentes) emberi szabadságot minduntalan feltételezzük:

- Szabadságunkról közvetlen tudatunk van. Tudjuk, hogy képesek vagyunk mérlegelni, választani, és dönteni a különféle cselekvési lehetőségek közül. Tudatában vagyunk, hogy tetteink végső soron tőlünk függenek. Meggyőződésük van személyes felelősségünkről.
- A közmeggyőződés is a szabadság léte mellett szól: a szabadság tudata és eszméje minden társadalomban és minden kultúrkörben megtalálható. Felháborodunk például, ha kirabolnak bennünket, mert tudjuk, hogy a rabló nem kényszerből, hanem szabadon hajtotta végre tettét. Még a deterministák is (akik az emberi cselekvések teljes meghatározottságát vallják elméletileg) úgy cselekszenek és úgy viselkednek, mintha szabadok lennének, azaz gyakorlatukkal elismerik a szabadság létét. Azok az orvosok például, akik elfogadják a freudi lélektani determinizmust, úgy cselekszenek, mintha az ember szabad volna, mert megkísérlik, hogy visszaadják a szabad akarat egy „részét” azoknak, akik kényszer cselekvéseket hajtanak végre.
- Az igazságszolgáltatás minden társadalomban azon a meggyőződésen alapul, hogy az emberek felelősek tetteikért, azaz szabadok.

(folytatása következik)

Roszkopf Hajnal

Akiken átragyog az Isten

Salkaházi Sára

szociális testvér
vértanú

A századforduló tájékán, 1899 májusában jött a világra. Szülővárosa a felvidéki Kassa. Ahogy sok szent életű ember esetében történt, életének első fele gyökeresen eltért a későbbi szent életétől.

Fiatalkorában sokoldalú munkát fejt ki. Egy tekintélyes kassai lap rendre közli rövid írásait; tanítói oklevelet szerez, azonban csak rövid ideig oktathat, mert megtagadja a cseh hatalom által követelt hűségesküt. Kitanulja a könyvtésztan mesterségét, hűgalapüzletében dolgozik, közben folyamatosan közöl írásokat különböző lapokban; végül újságírói igazolványt is szerez.

Élénken részt vesz szülővárosa életében, érzékenyen reagál a kor eseményeire. Szükség viszi rá arra, hogy az akkoriban divatos írói nyelvezetet megtanulja, melynek szimbolikus kifejezőmódja ügyesen álcázta a kisebbségi sorsban élő magyarok problémáit. Fekete furulya címmel novelláskötete jelenik meg 1926-ban. Akkori életéről így ír naplójában: „Önállóság, cigaretta, kávéház, csavargás a nagyvilágban hajadonfótt, zsebregdült kézzel, friss vacsora egy kis kocsmában, cigányzene...”.

1927–28-ban ismerkedik meg a Szociális Testvérek Társaságával. A Társaság 1923-ban alakult Budapesten, célja: „Isten szeretetének tanúi és eszközei legyünk a világban, bárhol, ahol jelen vagyunk vagy szolgálunk”. Sára ekkor már sokkal közelebb van a Jóistenhez, naponta áldozik, de még így is nagy erőfeszítésbe kerül, hogy szabad életmódját teljesen elhagyva az isteni hívásnak engedelmességen. A Szociális Testvérek Társasága 1929-ben elfogadja jelentkezését, 1930. pünkösd vasárnapján pedig leteszi első fogadalmát. Jelmondata: „Alleluia!”.

Sára valóban minden képességét, szívét-lelkét a „Megszentelő Szeretet” szolgálatába állítja. Előjárói jóvoltából sokféle feladatot kap. 1932-ben Komáromba kerül, ahol irányítja a segítő szeretet intézményeit, ötszáz személyes gyermekkönyvtára és a szegények menhelyére felügyel, vezet egy könyv-és kegytárgykereskedést és ezek mellett heti 26 órában hitoktat. Létrehozza a Katholikus Nőszövetséget, ennek országos elnöke éveken át. Előadásokat, képzéseket vezet, beutazza a Felvidéket és Kárpátalját, lányokkal, asszonyokkal találkozik útjai során. Munkáját olyan lelkesedéssel végzi, hogy előjárói kénytelenek visszahelyezni Kassára, mert nagyon kifárad; emiatt végleges fogadalomtételre sem engedik még.

1937-ben a Brazíliában élő magyar bencések szociális testvéreket kérnek missziós feladatok ellátására. Sára szívében is felébred a vágy a missziós munkára, ehhez azonban magyar állampolgárrá kell válnia; Budapestre költözik. Itt mindig olyan munkát kap, amit nincs ki elvégezzen: az anyaházban egy év alatt tizennyolcféle feladatot lát el. 1938-ban a Katholikus Háziasszonyok Országos Szövetségének munkatársa, majd háztartási alkalmazottakkal foglalkozik. Ezekben az években a szepesi, kassai, técsői és rahói járás szociális előadója. 1939-ben tanít a Katholikus Női Szociális Képzőben. Közben a világháború miatt nem mehet Brazíliába. Ekkor így fogalmaz: „Már nem kérem azt se, hogy kijuthassak Brazíliába, csak azt kérem, hogy szentül élhessek, szentül szolgálhassam Istent.”

1940-ben teszi le örökfogadalmát. Jelmondatát kiegészíti: „Alleluia! Ecce ego, mitte me!”, azaz „Alleluja! Íme, itt vagyok, engem küldj!”. Az országba közben kezdenek eluralkodni a nemzetiszocialista nézetek, ezért a Társaság minden erejével beáll az ezek ellen harcolók közé. A Testvérek tudatosan vállalják a veszélyeket, amelyek ellánállásuk miatt leselkednek rájuk.

Sára folytatja munkáját: országos vezetője a lányokat és asszonyokat tömörítő szervezetnek, a mozgalom lapjának szerkesztője. Tovább utazik, tanít, előad. 1943-ban Árpád-házi Boldog Margitot szentté avatják: Sára misztériumjátékot ír róla Fény és illat címmel. Nem sokkal a bemutató után szállják meg a németek az országot, ettől kezdve a zsidókra és az ellenállókra halál leselkedik.

1944. december 27-én a nyilasok körülfogták a munkásnőotthont, amely Sára testvér vezetése alatt állt. Találtak négy zsidó-gyanús személyt is. Őket, valamint egy hitoktatót és Sára testvért is őrizetbe vették. Még aznap este a pesti alsó rakparton méztelenre vetkőztetve a Dunába lötték. A kivégzés előtti pillanatban Sára testvér gyilkosai felé fordulva letérdelt, és nagy keresztet vetve tekintetét az égre emelte...

2006. április 28-án XVI. Benedek pápa aláírja és kihirdeti a boldoggáavatási okmányt. Az esemény ünnepélyes kihirdetésére 2006. szeptember 17-én a budapesti Szent István-bazilika előtti téren kerül sor.

Salkaházi Sára a Szociális Testvérek Társasága engedélyével 1943-ban –teljes titoktartás mellett-, a rendi előjárók jelenlétében felajánlja életét a testvérek üldöztetése esetére. Az alábbiakban felajánló imájának részletét olvashatjuk:

„...ó, legteljesebb Szentháromság, én ma a Társaság és a Testvérek iránti hálából és szeretetből fölajánlom magam mint a Társaság áldozatát azon esetre, ha egyházüldözés, a Társaság és a testvérek üldöztetése következne be...”

Fogadd el az én halálomat minden fájdalommal együtt váltságul a testvérek –különösen az öregek, betegek és gyengék életéért és bűnös, nyomorult életem fejében kíméld meg az ő életüket és kíméld meg őket a megkínóztatástól, fenyegetésektől, főként pedig a hűtlenségtől: Irántad, az Egyház, a hivatás és a társaság iránt...”

Isten elfogadta Sára testvér életáldozatát. Valamennyi szociális testvér túlélte a háború viszontagságait és az üldözöttek menekítését...

Gyerekoldal

Kifestő

Szereted a színeket? Szereted a kifestőket? Ha igen, akkor fogj neki bátran és tedd szebbé, színesebbé a lenti képet. Varázsold át a képet olyanná, amelyikről sugárzik a vidámság, az öröm és a jókedv!

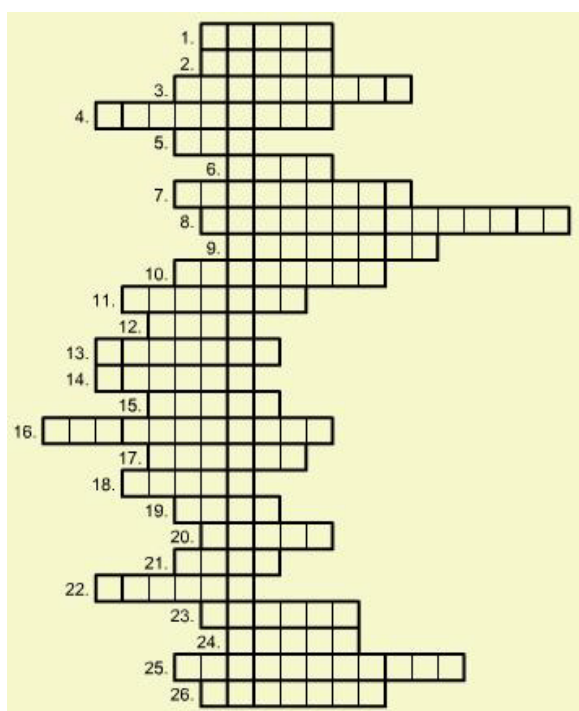

Miközben színezel gondolkodj el azon, hogy melyik szentírási rész kapcsolódik a képhez:

“_____ , hadd jöjjenek hozzám a _____ és ne tartsátok őket vissza!”
(Mk 10,14)

Rejtvény

Ha a meghatározások alapján kitöltitek az alábbi rejtvényt, akkor egy Benedek Elek által írt mese címét kapjátok megfejtésül.

1. Ezzel az eszközzel hajtjuk előre a csónakot.
2. Nagy folyó, Petőfi Sándor is megénekelte.
3. Ez izzik Weöres Sándor versében.
4. Nagyon régen ilyen táblára írtak a gyerekek az iskolában
5. A todalékok egyike
6. Ezt csalogatja ki a róka a holló szájából.
7. Népi bölcsesség rövid formában
8. Ide tér be Jancsi és Juliska
9. Fából készült nagyon hosszú orrúmesefigura.
10. A lányok kötötték a hajukba, a szalag régi neve.
11. Hétfejű mesebeli lény.
12. Felkel, ha a nap lenyugszik.
13. Mi van ma, mi van ma piros ... napja.
14. A tél utáni évszakunk.
15. Gőgös ... Gedeon.
16. Árgyelus királyfi kedvese.
17. Pizén pisze kölyökmackó neve.
18. Tüszentő törpe.
19. Gyermekek első olvasmánya
20. A mező ilyen ha tele van virággal.
21. Nyilas ... -A légy jó mindhalálig c. regény főszereplője.
22. Az "igazságos" királyunk.
23. Tolvaj madár.
24. A mesékben gyakran így szerepel: ... farkas.
25. Nagy mesemondónk, neve csupa e-vel.
26. A kiskakas ... félkrajcárja.

(Az oldalt összeállította Boscher Mónika)